

שפת אמת לפרשת תזריע - מעורע

ביום השמיני ימול. במד' תנחומא מה שהשיב ר"ע מעשה ב"ו נאים. לא ניתנו המצות אלא לצרף הבריות כו'. דאיתא אין צור כאלקיננו. צייר. צר צורה בתוך צורה. פי' שנמצא באדם כמה מדרגות שיוכל האדם להוציאם מכח אל הפועל. כמ"ש זכה נותנין לו נפש. זכה יתיר נותנין לו רוח נשמה כו'. ולעולם צריך להיות האדם פושט צורה ולובש צורה פושט צורה ולובש צורה. והנה לבנ"י ניתן התגלות צורה הפנימיות בכח המילה שמסירין הערלה. ואז יוכל להתגלות צורה הפנימיות:

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת תזריע - שנת [תרל"א

ברש"י עץ ארז שנתגאה. ואזוב שישפיל עצמו כו'. ולמה עץ ארז אצל הכפרה שזה הוראה על מה שחטא וקילקל. אך כי השפלות צריך להיות עי"ז עצמו שנתגאה. שצריך לידע. אף שיהי' מה שהוא. כשנתגאה ונדמה לו שיש לו להתגאות. הרי הוא שפל כתולעת ממש. כי כל הרצון מהש"י להגיע לזה לידע כי הכל ממנו ית'. וכשחסר זה הכל הבל. ואא"ז מו"ר זצלה"ה אמר בשם הרב ז"ל מפרשיסחא עמ"ש מגביה שפלים ומשפיל גאים. מאחר שמגבי' השפל למה משפיל כדי להגביהם. אך שמגבי' שפלים שישאר שפל אף שהוא מוגבה עכ"ד. וזה מי שבאמת אף שיגבי' אותו ידע כי הוא ממנו ית' הרי הוא מוגבה בידיעתו זאת. [וכ"כ אל יתהלל כו' כ"א בזאת כו'] וכן משפיל גאים כי ע"י הגיאות הרי הוא שפל כי נכרת משורש החיות שאין אני והוא יכולין לדור כו'. וכן איתא בזה"ק מאן דהוא רב הוא זעיר כו'. וכן מי שיודע שהכל מהש"י ודבוק בשורש החיות הרי הוא רב. כי בוודאי אין המכוון להיות אדם עניו ע"י דמיון שקר. כי מ"ש במרע"ה עניו מאוד אף שבוודאי ידע כי הוא הדעת של כל ישראל. אך ע"י שיודע היטב כי הכל מחיות הש"י. א"כ אף שבוודאי יש בכל עבודה נקודה מן האדם בעצמו והוא הרצון. מ"מ אין ניכר מזה לאדם כלל לידע כמה יש בעבודתו מעצמו ורק הכל מהש"י. ואיך יוכל להתגאות במה שאינו שלו. והגיאות עצמו הוא הסימן שהוא שפל באמת. וזהו הרמז בעץ ארז ואזוב כנ"ל:

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת תזריע - שנת [תר"מ]

ברש"י אמר ר' שמלאי כשם שקדמה יצירת בהמה כו'. הענין הוא שהקב"ה עשה כך להיות מוכרח האדם לתקן הכל. לכן האדם כולל מראש עד סוף. כמו שכתב במד' אחור וקדם כו'. והנה בפרשה הקודמת כ' זאת תורת הבהמה כו'. זאת כו' אשר תאכלו כו'. ודרשו חז"ל שהגאיה הקב"ה למשה זה תאכל כו'. וגם לבאר הלשון לעיל לאמר אליהם כו'. הענין כי הבורא ית' נתן בטבע הבריאה איך להיות ניזון כל בר' ממזון השייך אליו. ועיין בס' קול שמחה בפ' בראשית בפסוק הנה נתתי כו'. אכן אחר יצ"מ וקבלת התורה הי' שינוי בטבע כמ"ש בפרשיות הקודמות איך כל הבריאה נשתנה שמים וארץ וימים. לכן גם המאכלים היו באופן אחר ע"פ התורה. היינו שאין מזון בנ"י כמו מזון האומות. כמ"ש במד' שהבדיל הבורא ית' את בנ"י במזון ובכל דבר. לכן ניתן כח חדש במאמר זה. זה אשר תאכלו כו'. וז"ש לאמר אליהם. שנשתנו כח המאמרות לבנ"י באופן נעלה ממקודם בעת בריאת שמים וארץ. וניתן כח התורה בכל המינים טהורים. ז"ש זאת תורת כו'. וזה רמזו שהראהו למרע"ה. פי' שנתן (בו) כביכול הש"י כח חדש באלה המינים כו'. ואחר שמתקנים אלה הכוחות והארות הנמצאים בתורת הבהמה אח"כ זוכיין לתורת האדם.